

delse i Vinterhalvaaret efter Kommuner-nes eget frie Skøn. Hvis vi havde gjort det, forekommer det mig, at der var blevet foretaget et Skridt, som kunde føre til noget større Retfærdighed for de fattigste blandt de gamle. Og jeg skulde jo mene, at det er en af Rigsdagens vigtigste Opgaver eller rettere dens Hovedopgave at arbejde for at hidføre de retfærdigst mulige Tilstande i vort Land og for vort Folk. Jeg maa derfor beklage, at Folketinget ikke gjorde noget Forsøg paa under Forhandlingerne at holde Venstre fast paa dette Punkt, og jeg maa ogsaa beklage, at den enstemmige Vedtagelse i Folketinget har gjort det ørkesløst at prøve paa at faa noget saadant gennemført heroppe.

Det kunde være fristende under første Behandling af en Sag som denne at anstille en Sammenligning mellem Venstres Opfattelse af, hvad Samfundet har Raad til i et Spørgsmaal som dette, og hvad Samfundet har Raad til at yde til et unyttigt Militærvæsen, som vel ikke en Gang de, der har været med til at stemme for det, med Haanden paa Hjertet tør paastaa kan komme til at betyde noget for vort Land. Det kunde være fristende at anstille en saadan Sammenligning, men jeg skal ikke falde for denne Fristelse. Jeg ønsker kun at gøre en eneste Bemærkning, men den ønsker jeg ogsaa at understrege saa stærkt, det er mig muligt, og det er, at efter min Mening savner de Partier, som kan gaa med til at ofre 50 Mill. Kr. paa det danske Militærvæsen, enhver moralsk Beføjelse til at prædike Sparsommelighed overfor Landets fattige gamle.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde, at her var ikke Tale om en Ydelse, som de gamle selv havde betalt noget til, og han stillede de gamle op i Modsætning til Tjenestemændene, som med en større eller mindre Procent af deres Lønning havde bidraget til deres Pensionering. Jeg vil heroverfor pege paa, at naar man gik fra en Alderdomsunderstøttelseslov til en Aldersrentelov, gjorde denne Forandring i Lovens Navn, var det just for at understrege, at det, der her var Tale om, at de gamle skulde have, ikke var nogen Gave fra Samfundet, men en Rente, der med Rette tilkom dem. Det er en Betragtning, jeg gerne vil fastholde. Jeg tror, at de gamle, som har slidt igennem Aarene til deres 60de Aar eller derover, uden at de selv har kunnet lægge noget til Side til deres Alderdom, gennem-

deres Arbejde, som jo dog altid er et samfundsnyttigt Arbejde, har været med til at skabe en samfundsøkonomisk Kapital, kunde jeg sige, som de efter mine Begreber har den allerstørste Ret til at kræve Rente af, naar deres Arbejdsevne slipper op.

Jeg vil ikke gaa i Enkeltheder med dette Lovforslag. Ellers kunde der nok være Anledning til at knytte en Bemærkning til et og andet af det. Da jeg nu ogsaa efter de Udtalelser, som Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti har fremsat, gaar ud fra, at Lovforslaget skal vedtages i dette Ting i samme Affattelse som i det andet Ting, vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at Lovforslaget vedtages, idet jeg dog paa ny understreger, at jeg i allerhøjeste Grad beklager, at det ikke er lykkedes at opnaa et gunstigere Resultat for de gamle, særlig de fattigste af dem.

Indenrigsministeren (Hauge): Efter at vi nu har hørt de fire Partiers Ordførere, navnlig Ordførerne for de to Flertalspartier, er jeg ganske paa det rene med, at min Henstilling til det høje Ting om at forbedre Lovforslaget ikke vil faa nogen Virkning. Det ærede Medlem, der talte for det radikale Venstre, sagde, at jeg kunde dog vel ikke i fuldt Alvor have gjort denne Henstilling. Ja, hvorfor ikke? Det var dog egentlig ikke saa underligt, om man for en Gangs Skyld kunde opnaa Tilslutning ogsaa i dette høje Ting til en Henstilling om at vise større Humanitet, end det havde været muligt at faa fuld Tilslutning til i det andet høje Ting. Jeg tror ikke, at det høje Landsting vil tabe noget ved netop at følge den Henstilling, jeg her har gjort. Men jeg forstaar altsaa, at Henstillingen er tilbagevist: det vil man ikke vide noget af. Jeg maa derfor gaa ud fra, at Lovforslaget vil kunne vedtages i den Skikkelse — men ogsaa kun i den Skikkelse — hvori det her foreligger. Der er derfor ikke nogen Grund for mig til nu at komme ind paa videregaaende Betragtninger over de aldersrentenydendes Stilling, saa meget mindre som jeg haaber i Løbet af forholdsvis kort Tid at kunne fremsætte for Rigsdagen et Lovforslag om Revision af Aldersrenteloven. Dette Forslag vil da ogsaa komme til Behandling her i det høje Ting, og der vil da være rig Lejlighed til at drøfte de gamles Stilling.

Jeg maa dog gøre nogle faa Bemærkninger om det, som er sagt af de to Ordførere for Flertalspartierne. Ordføreren for Venstre priste Lovforslaget, som det